

Emilia

Paris 1967 - 1969

Emilia

Paris 1967 - 1969

Angelos Avgoustidis

Copyright © 2025
Angelos Avgoustidis, Haarlem
foto's en vormgeving: Reyer Bernson
Brave New Books
ISBN 978 94 653 8008 7

Inhoud

Een kloep aan de deur	9
La Maison Cordoba en Monsieur Lopez.	12
De geheimen van het vak	17
Emilia begint te werken	25
De verjaardag en daarna.	30
Waarom ik zolang bij de Spanjaard bleef werken.	34
Le Chien Andalou	43
Alleen	49
Een bizarre relatie	53
Een beslissend moment	64
Emilia begrijpt niet waarom ik uit Griekenland ben weggegaan . .	77
Slecht nieuws	95
Stroomversnelling	101
Judas.	106
Slot.	112

*Aan mijn
peetkinderen*

Dankbetuiging

Mijn dank gaat uit naar: Eke van Ommeren en
Henk Reitsma voor het lezen van het manuscript,
Anne Berckmoes voor advies en redactie en
Reyer Bernson voor de grafische vormgeving.

Een klop aan de deur

Er zijn dingen die je een leven lang blijven kwellen. Dat van mij klopte aan de deur op een woensdagochtend in september 1968. Ik zei ‘oui’ en zij kwam binnen. Het was in Parijs, in een klein atelier dat knopen maakte en waar ik de enige werknemer was.

Ik geloof niet in het epitheton ‘mooi’ want dat is heel subjectief. Mijn schoonheidsideaal in die tijd was simpel en uit realisme geboren. Als een meisje niet te dik, niet te lelijk en niet te dom was, vond ik haar gauw aantrekkelijk. Mocht ze nog iets hebben van dat lieve, leuke, grappige, timide of pientere (dat meisjes vaak hebben), dan was ik verkocht.

De bezoekerster had niets van dit alles. Zij was heel gewoon. Niet lang, niet klein, niet slank, niet dik. Ze had lang, recht bruin haar in de stijl van eind jaren '60 (zoals Françoise Hardy), een strak gezicht en zij keek heel serieus.

Zoals ze daar stond, de mondhoeken licht naar beneden, had ze eigenlijk iets strengs over zich. Andere jongens zouden me later vertellen dat ze bloedmooi was en dat ik dringend naar de dokter moest. Te beginnen met de oogarts.

Ze zei dat ze Emilia heette. Emillia, om precies te zijn, met een zware, dikke L, want ze had een Slavisch accent. Zij was Bulgaars en zij was in Parijs om viool te studeren. Ze had een berichtje gezien op het prikbord van de Alliance Française aan de boulevard Raspail en ze kwam bij ons zoeken naar werk.

Afgezien van het feit dat ze niet mijn smaak was, confronteerde haar bezoek me meteen met nog twee problemen.

Ten eerste was ze Bulgaars. En ik was misschien wel liberaal en progressief opgevoed, maar iedere Griek kon je in die tijd vertellen dat niet de Turken, maar de Bulgaren de grootste vijand van de natie waren. Vooral in Grieks Macedonië had de Bulgaarse bezetting tijdens de Tweede Wereldoorlog diepe wonden geslagen. Alle naoorlogse Griekse regeringen bleven die wonden expres openkrabben, want wij zaten midden in de Koude Oorlog en de Bulgaren bevonden zich aan de andere kant van het IJzeren Gordijn. Het Slavische gevaar van weleer muteerde in een Slavo-communistisch gevaar. Voor de Koude-Oorlogspropaganda kon het niet beter. De Bulgaar als de vijand was ideaal. We hoefden ons daardoor ook niet meer zo druk te maken over de Turken die net als wij in de NAVO zaten.

Het tweede probleem was dat zij kwam werken. Zij vroeg of dit ‘la Maison Cordoba’ was. Dat was inderdaad het geval en daarom voelde ik me meteen verantwoordelijk voor de advertentie die mijn baas op het prikbord van de Alliance Française had geplaatst.

Enige uitleg over la Maison Cordoba lijkt me hier onvermijdelijk.

La Maison Cordoba en Monsieur Lopez

La Maison Cordoba, Société Anonyme, was een bedrijf dat knopen maakte. En niet zomaar knopen: *haute couture* knopen. Dat beweerde de baas tenminste. Ooit was het een gerenommeerd bedrijf, gevestigd over een heel pand aan de boulevard des Champs-  lys  es. De baas, monsieur Lopez, was een Spanjaard, die ooit met zijn familie als vluchteling uit het Spaanse Cordoba was overgekomen. In 1968 was hij begin vijftig. Als je in die tijd ‘Spaanse vluchteling’ hoorde, dan dacht je natuurlijk meteen aan een slachtoffer van de dictatuur van generalissimo Franco. Maar met monsieur Lopez was dat niet het geval. Zijn familie ontvluchtte Spanje v  r Franco, toen het linkse Volksfront in februari 1936 de verkiezingen won. Hoe hij met zijn business is gestart en hoe hij is opgeklommen, weet ik niet, maar op een bepaald moment maakte hij